

ІМПЕРІЯ МАЄ ПОМЕРТИ ДВІЧІ

Навіщо Кремль розпочав шалену війну, чому Росія програє і навіщо їй це потрібно?

Частина перша

Вважається, що процес розпаду Советського Союзу було здійснено не до кінця. З п'ятнадцяти колишніх республік ССРСР народи чотирнадцяти отримали свої національні держави. І тільки Російська Федерація залишилася тією ж імперією, хоч і неабияк купованою.

Після 7 місяців спецоперації РФ тріщить по швах, і про її розпад як про неминучість не говорить тільки лінивий. А останні події в Дагестані свідчать, що це не фантазії, а цілком реальна перспектива.

І схоже, що цього разу розпад станеться до кінця, і Росії доведеться перезбирати саму себе, але вже не як імперію. Тільки вже в міжнародній ізоляції, під тисячами санкцій та розхльобуючи наслідки військової поразки.

Невже всі ці хвалькуваті російські спецслужби не змогли прорахувати реакцію на вторгнення з боку українського народу, ЗСУ, закордонних партнерів та міжнародних організацій?

Основною версією початку «спецоперації» називають безумство Путіна та його оточення, а абсолютно бездарне керівництво російською армією нібито є наслідком повної деградації системи, що прогнила.

Але навіть божевілля та деградація не пояснюють абсолютно ідіотських рішень російської влади: військових, дипломатів, політиків, які навмисне намагаються завдати своїй країні найбільшої шкоди.

Навіщо вишикуватися в колони мало не в парадній формі із сухпайком на три дні?

Навіщо потім йти з-під Києва та битися об стіну у найбільш укріпленому районі на Донбасі?

Навіщо підставляється під нові й нові санкції? Навіщо обстрілювати атомну електростанцію?

Навіщо оголошувати мобілізацію і того ж дня випускати «нацистів», помінявши їх на незрозумілого росіянам Медведчука?

Навіщо анексувати території, розмиваючи сакральність та непорушність власних кордонів?

Навіщо взагалі було розпочинати війну, якщо в тебе Північний потік – 2 успішний?

Річ у тім, що, аналізуючи як причини війни, так і подальші дії російської влади, ми виходимо з нормальної логіки. І все, що до неї не вписується, списуємо на ірраціональне.

Але, подивившись на цю ситуацію під іншим кутом, ми побачимо, що розпад РФ не є просто наслідком нераціональних рішень.

У своєму дослідженні ми пропонуємо свою версію причин початку війни і робимо шокуючий прогноз долі Російської Федерації.

Основною ідеєю всередині російського суспільства завжди була ідея величчя. Причому звернена не лише всередину, а й назовні – інші суспільства чи держави теж це визнавали.

Причина популярності Путіна в самій Росії обумовлена саме тим, що він системно упродовж 22 років суспільству цю величч забезпечував або принаймні обіцяв.

Тому було доволі просто грати на фантомних болях про «Велику країну», загарбовану демократами.

2000 року у статті «Росія межі тисячоліть» Путін поставив собі певну мету: повернути Росію з небуття 1990-х у клуб великих держав. Понад 20 років він послідовно рухався до здійснення цього плану, вийшовши на пік його реалізації на рубежі 2021-22 років.

Але! Почавши т.зв. «спеціальну військову операцію» Кремль не лише перекреслив усі досягнення, а й фактично поставив під загрозу саме існування РФ.

Що було в Російській Федерації «на руках» станом на 21 лютого 2022 року?

Росія успішно просуває в Європі свої економічні проекти, конкурує в окремих сферах із США та має цілий пул впливових друзів (явних та прихованих) серед лідерів країн ЄС та НАТО.

При цьому РФ досить вміло грала на суперечностях усередині самого Європейського Союзу (по лінії розколу: Стара Європа – «младоевропейці», тобто східноєвропейські країни, що йдуть у фарватері політики США) та НАТО.

Північноатлантичному блоку було щораз важче формулювати виразні цілі свого існування. Відбулося зростання суперечностей між учасниками, а на найвищому рівні висловлювалися ідеї різних варіантів трансформування НАТО без домінування в ньому США (наприклад, ідея Ангели Меркель про створення Євроармії).

І все це на тлі втрати Сполученими Штатами концептуальної влади, що намітилася, після виведення військ з Афганістану, скандальних президентських виборів і цілої низки соціально-економічних проблем, що накопичилися.

Владімір Путін, незважаючи на весь негатив, був популярним у світі лідером, переможцем ІДІЛ, який постійно з'являється на сторінках світових (у тому числі західних) видань як «людина року». Маючи репутацію жорсткого та рішучого політика, послідовно відстоював національні інтереси своєї держави і був прикладом «жорсткої руки» навіть для громадян країн Заходу, незадоволених своїми пухкими лідерами.

У міжнародний лексикон органічно увійшло поняття «тріохполярний світ», маючи на увазі колективний Захід, Китай та Росію.

Зважаючи на загравання Путіна з Сі Цзіньпіном, на горизонті вже маячив військово-політичний союз із КНР, ще раз підтверджуючи наявність у Росії «золотої акції» у протистоянні США з Китаєм.

При цьому ні у кого не викликає сумніву, що демонстративна військова активність РФ на кордоні з Україною – це був шантаж. Причому шантаж результативний.

Брязкаючи зброєю, Росія раз у раз виторгувала собі шикарні умови і просуваючи свою економічну повістку.

26 січня оператор «Північного потоку – 2» Nord Stream 2 AG зареєстрував до ФРН дочірню компанію для німецької ділянки газопроводу Gas for Europe GmbH, чим розблокував сертифікацію.

Грубо кажучи, за кілька днів (тижнів?) Німеччина була готова сертифікувати та запустити газопровід, який з кінця вересня 2021 року вже був заповнений газом під робочим тиском.

Запуск «Північного потоку – 2» автоматично активував би гарантії безпеки для РФ враховуючи енергетичну та економічну залежність, в яку потрапляла б Європа.

Саме тому всі шановні розвідки не спромоглися спрогнозувати точну дату вторгнення в Україну. Бо до останнього моменту це був блеф.

Але!

21 лютого РФ стріляє собі в ногу – Путін навіщо підписує укази про визнання незалежності Луганської та Донецької народних республік, у відповідь на це ФРН призупинила сертифікацію газопроводу, а президент США Джо Байден розпорядився запровадити санкції проти компанії-оператора Nord Stream 2 AG та її виконавчого директора Маттіаса Варніга.

Але навіть тут РФ могла досягти свого – сертифікації газопроводу, просто відвівши війська від українського кордону, продемонструвавши всьому світовому співтовариству, що це справді були військові навчання.

Навіть саме по собі визнання псевдореспублік навряд чи могло вплинути на економічні інтереси насамперед Європи, якій потрібне було блакитне паливо за особливою, дуже приємною ціною (250 дол./тис. м³ замість 1000 дол. на спотовому ринку на той момент).

Тобто станом на 23 лютого 2022 року для Росії склалася ідеальна ситуація з позитивними для неї тенденціями в усіх напрямках.

Фактично, максимально можливою мірою була реалізована мрія вищого політичного керівництва Росії – світ почав зважати на Росію як сильний геополітичний гравець.

Здавалося б, згідно зі східною мудрістю, «сиди на березі і дивись, як повз пропливає труп твого ворога...».

На цю війну достатньо було просто не з'явитися.

І раптом!..

24 лютого 2022 року РФ стріляє собі вже на думку. Від-

бувається колективне божевілля, що перетворило всі досягнуті раніше успіхи на свою повну протилежність.

Адже шантаж як спосіб отримання вигоди працює лише до того моменту, поки потенційна загроза не перетворюється на реальну дію.

У висліді результати, яких досягла РФ внаслідок такого кроку свого вищого військово-політичного керівництва, абсолютно протилежні поставленим цілям т.зв. спецоперації та успіхам, досягнутим Росією станом на 21 лютого.

Замість демілітаризації України – Україна є, ймовірно, найбільш мілітаризованою країною у світі, причому високотехнологічна мілітаризація України йде небаченими раніше в історії темпами.

Замість військового розгрому України – перспектива власного. За 7 місяців втрати особового складу військ РФ (особливо елітних кадрових частин і підрозділів), так званих «корпусів ЛДНР», а також найманців-«вагнерівців» перевищили втрати російської армії в афганській війні, двох чеченських та сирійської разом узятих (понад 60 000 убитими).

Замість іміджу «другої армії» у світі – репутація гранично неефективної військової сили, яка складається з убивць, гвалтівників та мародерів під керівництвом некомпетентних командирів.

Замість підтвердження ефективності суперсучасної зброї, зразками якої налякали Захід – розконсервування складів застарілої військової техніки та відповідна їй тактика ведення військових дій, як у Першу світову війну.

На тлі таких «успіхів» закономірно впав міжнародний комерційний престиж російської зброї. Іноземні контрагенти (зокрема й традиційні для російського ринку) дедалі більше відмовляються від подальшої закупівлі російського озброєння, поглядаючи іноземні зразки. А існуючі контракти Росія навряд чи зможе виконати через відсутність західних комплектуючих, що автоматично викидає Росію зі світових переговорів високотехнологічних озброєнь.

На сьогоднішній день Росія стала світовим рекордсменом через запроваджені проти неї міжнародні економічні санкції (їх уже понад 6000).

Фактично йдеться про руйнування російського економічного потенціалу, як високотехнологічного, що забезпечує здатність конкурувати у світі, а й знищення примітивно-сировинного, що забезпечує підтримку рівня споживання соціуму на більш-менш прийнятному для сучасності рівні.

Ще раз наголосимо, що замість енергетичної експансії в Європі, яка цілеспрямовано готувалася останні 22 роки і вже чітко маячила на горизонті, РФ практично втратила європейський ринок газу та нафти, а також світові ринки збуту золота та, швидше за все, ядерного палива.

Замість «денацифікації» домінуючою емоцією в українському суспільстві стали зневага та ненависть до всього російського та російського, у тому числі серед жителів Південного Сходу України, яким «російський світ» пройшовся смертельним вихором.

У всьому світі набирає розмаху тенденція бойкоту російської культури та спорту.

У Східній Європі наростає процес масового знесення (сотнями) пам'яток советських часів, і навіть військових поховань, пов'язаних з советською армією.

Стрімко відбувається «заморожування» міжнародних контактів РФ у науковій сфері, у питаннях освіти.

Міжнародні проекти у сфері освоєння космосу для Росії закрилися. Європа замість Роскосмосу планує співпрацювати з компанією Ілона Маска «Space X».

Зовнішньополітична і міжнародно-правова складова схожа на реальну катастрофу.

РФ з ганьбою виключили з Ради Європи та Ради з прав людини ООН.

Росії вдалося практично знецінити свою «золоту акцію» у протистоянні Сполучених Штатів з Китаєм.

Відбувся фактичний розвал ОДКБ та ЄАЕС.

Замість перешкоджання розширенню НАТО на схід і територіальне «згортання» блоку до ситуації, що існувала на 1997 рік (як того хотіла Росія у своєму ультиматумі), в результаті НАТО включив до своїх членів Швецію та Фінляндію, а також, за фактом, Україну.

Це відразу збільшило кордон безпосереднього дотику Росії та НАТО на 3000 км і скоротило підлітний час ракет НАТО до Петербурга до 4 хвилин, а до Москви – до 7-8.

Навіть традиційно нейтральна Швейцарія заявила курс на зближення з НАТО.

Почалося просто авральне переозброєння найсучаснішою військовою технікою (переважно американською) не лише країн НАТО, а й кожної з 51 країни, яка на даний момент входить до антипутінської коаліції.

Тобто відбувається безпрецедентна комплексна зовнішньополітична ізоляція РФ, розвал її військово-політичних блоків і водночас консолідація антипутінської коаліції, яка наразі налічує вже 51 країну (в антигітлерівську коаліцію входило 54 країни).

Росія «без п'яти хвилин» – держава-терорист. Тепер РФ – це практично аналог Аль-Каїди або ІДІЛ.

Образ самого Путіна на світовій арені зазнав блискавичної трансформації: від розумного, жорсткого і прагматичного лідера, який послідовно відстоює інтереси своєї країни, до «кривавого диктатора, головоріза та військового злочинця».

З одного з трьох найвпливовіших людей у світі Путін перетворився на ізгоя та військового злочинця.

Така кричуща невідповідність (з точністю до навпаки) проголошуваних завдань СВО та її результатів викликає багато питань.

При цьому, незважаючи на все перелічене, вище політичне та військове керівництво РФ не втомлюється поворювати, що все йде за планом.

Така кількість парадоксів спонукає якимось їх пояснити для себе і аналітиків, і мільйони людей у всьому світі.

Проаналізувавши пов'язані з війною події в Україні, в Росії та у світі, ми дійшли висновку, що існує мінімум три версії, які більш-менш логічно пояснюють вищеперелічене.

Версія перша. Раптове колективне божевілья вищого військово-політичного керівництва РФ (або «розумом Росією не зрозуміти»)

Ця версія досить популярна і, як не дивно, пояснює чому переважна більшість розвідок світу «проспала» російське вторгнення.

Тому що розвідка – це логіка. А логіка однозначно говорила, що військова активність РФ на українських кордонах – це блеф та шантаж.

І напад на Україну був відвертим безумством.

Тобто, виходить, що ті самі люди, які створювали Росії її авторитет і економічну стабільність, діючи раціонально, прагматично і навіть цинічно, через раптовий глибокий і незворотний психічний розлад роблять все, щоб завдати максимальної шкоди своїй країні в усіх напрямках.

Версія друга. Структура управління РФ тотально «згнила» і не витримала стрес-тесту

За цією версією, російська військово-політична еліта на чолі з Путіним розклася природно через інтелектуальну деградацію і корумпованість.

Причому розкладання досягло такого рівня, що еліта навіть не в змозі усвідомити марність своїх рішень.

Сп'яніле від успішної десантної спецоперації в Казахстані, російське керівництво справді вірило в те, що так звану «спеціальну військову операцію» (СВО) можна буде завершити максимум за 14 днів.

Згідно з їхньою переконаністю, перш ніж неповороткий колективний Захід встигне не те що накласти якісь санкції, а взагалі збагнути, що відбувається, у Києві вже зміниться влада. А якщо й будуть санкції, то «ми це вже проходили в 2014 році».

Версія проста, витончена, легко сприймається, добре укоріняється у свідомості мас, і, здавалося б, самоочевидна і логічно «неубієнна». Простіше кажучи, «хотіли, як краше, а вийшло як завжди».

На цій версії, до речі, наполягає не хто інший як Ігор Стрелков-Гіркін (але про нього згодом). Мовляв, ідея правильна, але реалізація підкачала.

Ця версія хоч і усуває більшість протиріч версії «раптового колективного божевілья», але також має багато фундаментальних недоліків.

Зокрема, якщо справа стосується гаманця (а ми говоримо про тотальну корумпованість), то державні олігархи і «запаковані» політики, зіткнувшись з витратами, швиденько згорнули б СВО.

До речі, багато авторитетних світових аналітиків, виходячи з другої версії, прогнозували швидке закінчення війни, що, на жаль, не підтвердилося.

Тому існує ще одна версія того, що відбувається, яка прагне усунути протиріччя вищенаведених версій. Вона заснована на тому, що версія друга (при безперечному існуванні всепроникної корупції в РФ, а також глибокої деградації її військово-політичної еліти) служить єдиною метою – цю третю версію надійно сховати.

«Будь-який парадокс приховує таємницю»

Версія третя. Рух кремлівських вей

Найвище військово-політичне керівництво РФ досі не втомлюється повторювати, що СВО йде за планом, і її мети буде досягнуто. Можливо, до цього варто поставитися не як до творчості з психіатричної палати, а як до констатації реальних успіхів Плану. Просто план децю відрізняється від публічно заявленого.

Версія третя виходить з того, що в цьому кривавому божевілья є своя логіка, прагматичний розрахунок і послідовна реалізація задуму, здійснюваного надзвичайно впливовою групою, найтісніше інтегрованою в російську владу.

Суть задуму – радикальне та комплексне переформатування держави з усуненням від влади переважної більшості існуючих еліт.

Таке явище у політології визначається як **революція**. Сьогодні з розвитком технологій не слід чекати умов для революції. «Вчора рано, завтра пізно» вже не актуально. Об'єктивні та суб'єктивні умови для революції **цілеспрямовано створюються**.

Саме для цього використовується війна в Україні та май-

бутня військова поразка Росії в ній, перемелювання та дискредитація другої армії світу, відбувається аварія старих системоутворюючих міфів, на яких будується держава, а також різке погіршення соціально-економічного становища широкого загалу населення.

Тобто третя версія – це класична версія змови. Вона здається абсолютно неймовірною. Але лише на перший погляд. Є низка найважливіших фактів, які пояснюються ні першою, ні другою версією, лише третьою.

Факт 1. Все для фронту, все для перемоги поразки.

Будь-яка війна за наявності волі до перемоги має вестися найефективнішим способом за граничної мінімізації військових, соціальних, економічних, дипломатичних, морально-психологічних втрат.

Але насправді **РФ веде війну (у вузько військовому її аспекті) найнеефективнішим і руйнівним для себе способом.**

Вважається аксіомою, що управління завжди залежить від напрямку волі управителя. Виходячи з цього, можна припустити наявність у керівництві РФ могутньої волі, яка рухає процеси саме так, а не інакше.

Тобто, з усіх можливих варіантів дій, російська влада завжди вибирає найруйнівніший для себе, незважаючи на очевидність його зручності (яка стає очевидно практично відразу), і від цього варіанта вже не відхиляється.

Зазнавши поразки на першому етапі СВО, і практично нічого не домігшись на другому, штурмуючи в чолу українську оборону в її найбільш укріпленому місці, російські війська на третьому етапі стягують залишки елітних кадрових військ на південь. При цьому їм ставиться принципово нездійсненне завдання під вогнем найбільш сучасної та смертоносної західної зброї.

Управління у ВПК та його «вдосконалення» здійснюється шляхом простої перестановки місцями управлінців, які провалили завдання створити сучасну високотехнологічну армію.

Продовжується практика кадрової чехарди в Генштабі (у т.зв. СВО змінився вже третій командувач, крім заміни рангом нижче) і постановка військам нереальних, відверто провальних завдань.

Простежується маніакальна послідовна воля накопичувати і «одягати собі на голову» негативні витрати війни, зовсім не обумовлені військовою потребою.

Наприклад:

1) У захоплених містах масові звірства та їх демонстративне заохочення

Російська армія на території України за ці трагічні півроку скоїла всі види військових злочинів, здійснення яких вимагало перемикання зусиль армії саме на них, а не, власне, на бойові дії.

І все це під телекамери всіх агенцій світу, ледь не в прямому етері, що раціонального військового значення не мало. Навпаки – оприлюднення подробиць масових тортур та вбивств мирного населення сприяло подальшим санкціям та посиленню антиросійської риторики у світі.

Росія могла б це зрештою проігнорувати, але Путін взяв і нагородив 64-ту дивізію армії РФ, яка ганебно втекла, і яка особливо «відзначилася» в Бучі та Ірпені, присвоївши їй звання «гвардійської», що красномовно свідчить про те, що саме такі завдання їй і ставилися.

2) Ракетний терор

Росія продовжує за допомогою дорогої зброї обстрілювати об'єкти цивільної інфраструктури. При цьому одночасно відчуваючи дедалі більший дефіцит цієї зброї.

Згідно з офіційними українськими даними, за час СВО армія РФ завдала близько 26 тисяч ракетно-артиле-

рійських ударів по цивільних об'єктах України та 500 – по військових.

При цьому РФ не гребує **демонстративно** обстрілювати цивільну інфраструктуру під час візитів міжнародних лідерів, від яких залежить світова громадська думка і величина санкцій.

Так, центр Києва зазнав ракетного удару саме в момент візиту Генсека ООН Антоніу Гуттєреша, а також три дні після його візиту (хоча до цього Київ 10 днів не обстрілювали). Про те, що удар був демонстративним, ні в кого у світі не залишилося сумнівів.

Саме під час візиту Глави Європарламу Шарля Мішеля до Одеси прилетіли ракети, поціливши в житлові будинки.

Як навмисно, після прийняття Конгресом США резолюції з рекомендацією про визнання РФ державою-терористом і напередодні Саміту G-7 і Мадридського саміту НАТО, РФ особливо інтенсивно й жорстко обстріляла ракетами українські міста, що спричинило численні жертви серед цивільного населення.

Після ракетного удару по торговому центру у Кременчуці було накладено заборону імпорту російського золота.

Менш ніж через добу після підписання в Стамбулі угод з приводу створення безпечних коридорів з експорту зерна РФ здійснила абсолютно безглуздий з військового погляду акт – обстріляла Одеський порт, що викликало шок на міжнародному рівні.

Факт 3. Маргіналізація зовнішньої політики України
Російська дипломатія, що спирається на школу советської дипломатії, традиційно вважалася доволі професійною і вимагала багатьох вражаючих успіхів.

Але це було до 9 січня 2022 року, коли російське МЗС, не чекаючи відповіді США на свої пропозиції щодо умов безпеки, озвучило ультиматум НАТО «збирати манатки і вирушати на рубежі 1997 року». Ультиматум (як і проект договору зі США) явно нездійснений, навіть за великого бажання.

РФ все глибше заганяє себе в ізоляцію від решти світу (і економічно, і політично), а міністр закордонних справ РФ Лавров постійно підливає у вогонь навіть не масло, а бензин!

Спершу Лавров офіційно заявляє, що Росія ні на кого не напала (!!!). Тому, що Гітлер мав єврейську кров.

Після чого російське МЗС прогнозовано посилює ситуацію, надіславши МЗС Ізраїлю листа «Про антисемітизм». Така «дипломатія» миттєво змінила риторичку офіційного Єрусалиму та, по суті, розблокувала постачання Ізраїлем окремих видів військової допомоги Україні.

Усі наступні зустрічі з лідерами дружніх країн (КНДР, Іран, Конго), а також прийом на міжнародному економічному форумі в Санкт-Петербурзі делегації талібів (організація визнана терористичною в РФ) не просто говорить про те, що Росія стала ізгоєм, а що вона це розуміє, сприймає та ще й пишається цим.

Затим просто серія здичавіння, реакція на яку з боку міжнародного загалу прогнозована з ймовірністю 100 відсотків:

Посольства РФ у Великій Британії написало у твіттері про те, що «азовці» заслуговують на смерть через повішення (при тому, що в самій РФ смертна кара заборонена);

Глава російської делегації на переговорах у Відні щодо контролю над озброєннями Гаврилов підтримав заяву та заявив, що сучасній Росії не бракує розстріляних сталінських трійок;

Постпред РФ при міжнародних організаціях у Відні у своєму твіттері 19 серпня 22 року написав: «Жодної пощади українському населенню».

Все це відбувається на тлі постійного потоку відвертій маячні, яка летить через прес-аташе російського МЗС Марію Захарову.

Маючи успішний досвід упродовж десятиліть відстоювання інтересів РФ на світовій арені, тепер російські дипломати змагаються між собою, хто швидше зруйнує політичний імідж країни.

Сюди слід додати таке унікальне явище у світовій дипломатії, як постійні заяви экс-президента РФ та чинного заступника РНБО РФ Дмитра Медведєва.

Будучи офіційним посадовцем високого рангу, він публічно погрожує всьому світові загалом і багатьом країнам конкретно (зокрема членам НАТО), завданням превентивного ядерного удару, і навіть диверсіями на їхніх ядерних об'єктах.

Для переконливості ядерний шантаж з боку РФ не вичерпується заявами. Він супроводжується практичними діями щодо захоплення ядерних об'єктів на території України (Чорнобильська та Запорізька АЕС), веденням на території цих об'єктів бойових дій та створенням реальної передумови для ядерної катастрофи справді світового масштабу.

Це цілком прогнозовано стало приводом для початку процесу накладання міжнародних санкцій на ядерний сектор РФ, який до цього залишався поза такими санкціями (нагадаємо, що РФ посідає перше місце у світі у сфері ядерної енергетики).

Факт 4. «Самосанкції» та втрата статусу надійного торгового партнера.

Схоже, що РФ не проти санкцій. Понад те, вона щодня створює приводи для нових, абсолютно не обумовлених військовою потребою, або навіть таких, що суперечать такій.

Крім того, спостерігається парадоксальне запровадження з боку РФ «зустрічних санкцій» проти себе самих (так звані «самосанкції»).

Тобто РФ свідомо йде на економічну самоблокаду та прискорення втрати іміджу надійного бізнес-партнера, підганяючи уряди європейських країн ще інтенсивніше шукати альтернативних постачальників енергоносіїв.

Факт 5. «Національне питання» як міна під РФ

У структурі втрат у регіонах чітко проявляється тенденція, кого влада РФ свідомо отримує на забій.

Понад те, виплати за загиблих також нерівномірні: за вбитого «слов'янина» виплачують 3 мільйони рублів, за дагестанця – 2 млн., а за бурята чи тувинця – лише 1 млн.

Це вже призводить до невдоволення серед «нацменшин». Представники деяких регіонів усе частіше відмовляються від проходження служби, а старійшини національних республік (Дагестан) відкрито висловлюють невдоволення путінською авантюрою.

А наказ Путіна проводити часткову мобілізацію силами суб'єктів федерації і власним коштом – це процес створення національних військових підрозділів. Природно, що в момент великого «шухера» та відцентрових рухів нацбати швидше присягнуть своєму керівникові республіки, ніж далекому Кремлю.

Процес створення національних військових підрозділів (у перспективі – національних армій) найбільш яскраво проявляється на прикладі Чечні, де Кадіров не тільки створив свою 80-ти тисячну армію, особисто йому віддану, але й уже вимагає від РФ сучасні системи ППО для Чечні (не важко здогадатися від чийх ВПС ці кошти захищатимуть Кадірова).

Факт 6. Крах «зовнішнього контуру» імперії

РФ, будучи, безумовно, імперською державою (цього ніхто в РФ і не приховує), як раніше її попередник – ССРСР, для свого стабільного існування створила так звані «зовнішні контури» – економічні та військові.

У ССРСР це були РЕВ (Рада економічної взаємодопомоги) та Варшавський договір, у РФ – ЄАЕС та ОДКБ.

Процес демонтажу Советського Союзу включав розпад його «зовнішнього контуру» як необхідну умову.

Аналогічний процес *вже пройшов* у «зовнішньому контурі» РФ, хоча юридично поки що не зафіксований (у даному випадку це абсолютно не суттєво).

За пірроку СВО де-факто припинили своє існування військовий та економічний союзи.

Зараз РФ прискорено каталізує цей процес, виводячи свої війська для війни в Україні з усіх іноземних місць базування, що різко прискорює розпад «зовнішнього контуру».

Крім того, воля до руйнування, що виходить із Москви, особливо яскраво проявила себе щодо ключової держави зовнішнього економічного та військового контуру РФ – Казахстану.

На державному російському телебаченні, жорстко контрольованому центральною владою, зазвучали антиказахські висловлювання, причому у максимально грубій та принизливій для казахів формі, що миттєво підняло хвилю антиросійських настроїв у Казахстані.

15 серпня президент Сербії Вучич публічно та категорично відкинув можливість створення російської військової бази у Сербії.

Інерція катастрофи «зовнішнього контуру» ССРСР посилила процеси розпаду «контурі внутрішнього» – від'єднання союзних республік. У випадку РФ «внутрішнім контуром» є значна частина з 85 суб'єктів федерації.

Створені за наказом Путіна «нацбати», дотримуючись логіки історичного процесу, воюватимуть набагато ближче до свого будинку, й з більш зрозумілою для них метою – за свободу свого народу від гніту «колоніального центру».

Факт 7. Ірраціональність Путіна

З погляду інтересів РФ, Путін поводить гранично ірраціонально (використовуємо найбільш політкоректний термін).

Спочатку він кинув свою армію в справжню м'ясорубку, потім ховався в бункері (будучи при цьому агресором, а не тим, хто захищається) і одночасно заявляючи, що все йде за планом.

Досі чітко не сформульовано мету т.зв. «спецоперації», тому вона обросла варіаціями й домислами.

Безглузда і невиразна промова Путіна на ключовій пропагандистській події – параді Перемоги 9 травня цього року (він буквально мямлив і затинався) дуже розчарувала тих, хто повірив у криваву авантюру і хотів почути чіткий план подальших дій від впевненого лідера.

Начальник ГУР України Кирило Буданов заявив, що Путін має безліч двійників, і це доведений факт.

Практично неможливо уявити собі, як справжній Путін керує всіма цими двійниками – він повинен тільки те й робити, що репетирувати з ними всі сценарії та можливі несподівані повороти.

Цим має займатися цілий апарат – «колективний Путін». Але тоді закономірно постає запитання: «А чи потрібен тоді у такій системі справжній Путін? І чи існує він насправді?»

До речі, секретар РНБО України Олексій Данилов 5 серпня 2022 року офіційно заявив, що Путін практично не керує процесами, а це робить «колективний Путін» у складі 86 осіб, і зі смертю Путіна «колективний Путін» нікуди не щезне.

Виходить, що саме «колективний Путін» цілком свідомо веде РФ до військової поразки, економічної катастрофи та скорочення території внаслідок розпаду.

Мабуть, тих, хто з фанатичною завзятістю продовжує СВО, не влаштовує збереження країни в існуючих межах, існуючої системи управління, і найголовніше – своє особисте становище у владі.

Ця версія дуже багато пояснює щодо підготовки СВО та в характері її проведення, і дозволяє зробити прогноз подальшого розвитку подій.

Частина друга

Виходячи з третьої версії, і сама т.зв. СВО, і Україна, і її героїчний опір агресору є інструментами досягнення конкретною групою осіб усередині РФ певних політичних чи управлінських цілей.

Виникає справедливе застереження: ці цілі мають бути пропорційні до отриманих жерств.

Але навіть на піку своєї могутності та економічного благополуччя починати руйнівний процес з міжнародною ізоляцією та можливим економічним колапсом?

Значить ця мета має бути великою.

Мета має емоційно захоплювати мільйони людей і бути простою. Для цього ціль має бути абстрактною – фактично бути метою-символом.

Нова Велика мета має бути запропонована замість Старої Великої мети, яка в процесі своєї реалізації виро-

дилася, зжила себе, продемонструвала народу свою невідповідність віянням часу.

Тобто стара мета має бути переконливо дискредитована в очах мільйонів.

Нова Велика суспільна мета має резонувати з базовими настановами архетипів нації, які вироблялися століттями.

Реалізація Нової Великої мети має спиратися на активну та пасивну групу, а також на численні соціальні групи, які об'єктивним перебігом подій вже підготовлені до її сприйняття, або є потенційно сприйнятливими.

Великою ідеєю, яка упродовж століть рухала розвиток російської держави та російської нації, була ідея Величі.

З самого її виникнення в глибинах століть і до сьогодні ідея Величі розумілася і розуміється як ідея Імперської величі.

Імперія лише на рівні масового сприйняття – доволі абстрактний (без чітких кордонів) географічний простір, що має тенденцію до постійного розширення (згадаймо Путіна під час зустрічі зі школярами з його «кордон Росії ніде не закінчується»).

І процес географічного розширення є не засобом досягнення будь-яких прагматичних цілей, а є справжнісінькою Самодостатньою Кінцевою Великою Метою.

Ідея Імперської величі лежить у колективному свідомому та несвідомому жителів РФ, і є основною причиною підтримки війни в Україні. Це чудово відображає соціологія.

Але щоб нова ідея могла бути швидко впроваджена замість старої (тобто шляхом революції), суспільство має швидко розчаруватися у старій (як неефективній, злочинній, чи, щонайменше, несучасній).

Зазвичай це виникає внаслідок суспільної катастрофи.

Версія змови передбачає, що саме цей процес «керуваної та прогнозованої катастрофи» цілеспрямовано запущено зацікавленими силами в Росії на території Росії.

Ключовим інструментом і механізмом такої катастрофи старої Великої ідеї обрана кривава і руйнівна війна проти України, в результаті якої Росія має зазнати військової поразки.

Оскільки, ліберальний шлях розвитку РФ на даний момент практично неможливий, а в існуючому вигляді система також зберегтися не може, залишається лише один варіант політичного розвитку РФ та її стану-атрактора – після початку СВО Російська Федерація стрімко рухається до радикальної трансформації суспільства.

При цьому на території сучасної РФ буде зроблена спроба створення національної держави російського народу, а саме: унітарної держави – Росії.

З жорсткою вертикаллю влади, зі значною часткою державної власності коштом виробництва, з опорою на державну релігію – православне християнство у варіанті РПЦ.

Така трансформація спиратиметься на базову ідею величі російської етнічної нації, якій тимчасово не дали виявити цю велич антиросійські сили, запропонувавши в 1991 році грабіжницьку економічну модель на користь «неросійських» і філософію «другосортності російських» в РФ.

Найімовірніше, що на більшій частині території нинішньої РФ це вдасться. А нинішні суб'єкти федерації, чужі по крові та за вірою, скоріш за все відваляться. А враховуючи, що такі регіони здебільшого дотаційні, їх ще й благословлять.

Найближчою історичною моделлю такої держави є німецький райх у період свого «піднесення з колін» та розквіту наприкінці 30-х років минулого століття.

Тобто РФ буде трансформована з квазіфашистської держави, якою вона є зараз, у класичну фашистську, засновану на націоналістичній ідеології.

У цьому процесі буде зметено стару прогнилу та корумповану систему влади, захоплену «інородцями».

Така радикальна перебудова суспільства повністю підпадає під визначення Революції. Причому революції, яку її ініціатори вибудовують свідомо за всіма законами соціальних революцій.

У такому разі СВО в Україні, і весь характер її проведення – це необхідний інструмент створення об'єктивних та суб'єктивних умов для чергової революції у Російській імперії.

Безперечно, щоб проводити масштабні соціальні перетворення треба мати інструменти влади: гроші, майно (власність), законодавчо закріплені повноваженнями, силовим ресурсом (легітимним чи ні – не суттєво), концептуальною владою – владою ідеї (ідеологією).

Громадських сил, які мають інструменти влади і здатні реально впливати на політику РФ, традиційно п'ять:

- олігархічний бізнес, пов'язаний з державою;
- національні та регіональні еліти, які проникли своїми корупційними чи відверто кримінальними зв'язками до загальнодержавних інститутів управління;
- військово;
- православна церква;
- спецслужби.

Але чи є у цих сил можливості, а найголовніше – мотив для радикальних перетворень.

Олігархічний бізнес. Мотив – негативний. Олігархічний бізнес у РФ пристосувався до системи, і міг розвиватися виключно з благословення держави.

З об'єктивних причин має прагнути ліберальної моделі, щоб зменшити владу держави над собою, але виявився повністю виключеним з механізмів ухвалення та реалізації рішень на найвищому рівні влади РФ.

Тому, опинившись буквально в катастрофічній ситуації від наслідків СВО, олігархічний бізнес мав би чинити опір продовженню СВО, але нічого реального не зробив.

Понад те, мета не вписується і в майбутню модель держави. Тобто олігархічний бізнес кровно зацікавлений у збереженні існуючої моделі.

Національні та регіональні еліти, що проникли своїми корупційними чи відверто кримінальними зв'язками у загальнодержавні інститути управління.

Це сила, яка до початку СВО і на даний момент об'єктивно зацікавлена у збереженні та зміцненні саме такої моделі держави, оскільки ці еліти своїми зусиллями фактично створили «імперію навпаки», коли не імперський центр отримує данину з периферії (як у класичній імперії), а саме їм цю данину платять як плату за лояльність.

На даний момент регіональні та національні еліти кровно зацікавлені у збереженні статус-кво у існуючій архітектурі влади в РФ. Підкреслимо – зараз!

Армія

Військова машина РФ була ідеально пристосована до ситуації в країні, що не воює (принаймні не воює масштабно) в умовах тотальної корупції та «дощу» з нафтодоларів, що летяться на армію протягом десятиліть.

Вищі генерали – мільярдери, військові чиновники меншого рангу – мільйонери, престижна високооплачувана професія для рядового та молодшого командного складу.

У сучасній армії РФ немає жодної групи, зацікавленої в масовій загибелі елітних частин в Україні, руйнуванні всіх позитивних міфів про «другу у світі» та «непереможну»

і заміну їх на репутацію натовпу садистів, мародерів та відморозків, керованого дебілами.

Наявна цілковита відсутність у військових мотиву для задуму на радикальні революційні перетворення в РФ і на їхню реалізацію.

Православна церква – тут ситуація радикально інша. РПЦ традиційно в РФ (як і в Російській імперії) структура, що тісно пов'язана з політичною владою і спецслужбами.

Наразі її очолює надзвичайно амбіційний лідер – патріарх Кирило.

У сучасній системі влади роль РПЦ радикально відрізняється від її амбіцій – бути державною церквою. Крім того, вона відчуває дедалі більші труднощі через об'єктивні причини (ісламізація РФ, у тому числі й слов'янського населення; поширення атеїзму та альтернативних протестантських і так званих «синтетичних релігій»).

РПЦ по всій своїй вертикалі з перших годин рішуче і беззастережно підтримала СВО та її лоджерську, фактично інквізиторську ідеологію, де масові вбивства та тортури «відступників від віри» підноситься як велике благо для самих відступників, бо рятує їхні душі. Це середньовічна дичина, але проповідується у структурах РПЦ повсюдно.

Незалежно від того, чи посвячене керівництво РПЦ у задум творців майбутньої революції чи ні, але за фактом РПЦ – найактивніший учасник СВО і продовжуватиме бути таким найактивнішим учасником подальших перетворень вищезазначеного типу.

РПЦ – об'єктивний бенефіціар у майбутній моделі побудови держави російського народу.

Спецслужби – єдина суспільна сила в РФ, яка має мотив, моральну готовність (відсутність будь-яких моральних обмежень), технічну та професійну можливість здійснити такі перетворення.

Мотив досить очевидний. Практична ліквідація у процесі масової націоналізації олігархічного бізнесу як класу, а також ліквідація регіональних та національних груп впливу у процесі переходу до унітарної держави. Це концентрує у руках спецслужб інструменти влади.

Незважаючи на поширену думку про всевладдя спецслужб у Росії, це далеко не так. А ось у майбутньому «справжньому російському світі» влада спецслужб бачиться саме як абсолютна.

Крім того, спецслужби мають моральну готовність (тобто жодних моральних обмежень), а також технічну та професійну можливість.

Єдина реально конкурентна та могутня сила, здатна протистояти спецслужбам – армія.

Єдиний шлях до необмеженої влади – конкурента усунути – утилізувати армію фізично, деморалізувати та дискредитувати. Що з успіхом здійснюється в процесі СВО (*Цієї версії дотримуються деякі відомі експерти, зокрема, Петро Кульба, який вважає, що причинами невдач російської армії є протиборство Мініборони РФ і ФСБ, де остання прагне прибрати конкурента у вигляді армії, але суто в рамках операції «наступник»*).

Для цього і здійснюються зовні шалені дії у сфері військової стратегії, дипломатії, в інформаційній та морально-психологічній сфері.

Очевидно, що люди, які готують фашистську революцію в РФ роблять це професійно, мають історичний досвід та ерудицію і базуються на класичних працях у цій сфері (зокрема, праці Леніна «Держава та революція»).

Щоб запровадити нову ідеологію, з погляду політехнології треба дискредитувати стару, сконструюва-

ти привабливу нову модель майбутнього та створити осередки пропаганди нової ідеології.

Як у масовій свідомості дискредитувати стару систему поглядів, що базується на бездумному розширенні імперії – відтворенні ССРСР?

Треба всі ці ідеї «заякорити» на якомусь простому символі та «розкрутити» його до масової істерії, а потім «поховати» цей символ разом із крахом СВО та нинішньої влади.

Як відомо, таким символом обрали перевернутий руїничний символ руйнування та смерті «Z».

Розкручування «Z» ми спостерігали у зовсім диких проявах: його вішали на громадські будинки та машини, вишивали на жіночій білизні, вистригали на головах людей і тварин і т.д.

Така масова істерія північнокорейського масштабу навряд чи може виникнути випадково та стихійно. Скоріш за все, ми маємо справу з дуже вмілим маркетинговим ходом.

Після (і навіть під час) краху старої парадигми треба запропонувати позитивну конструктивну ідею. Критично важливі пункти поширення цієї ідеї.

Зараз, за часів панування інформаційних технологій, і водночас найжорстокішої цензури в РФ, таку функцію взяв на себе Ігор Гіркін-Стрелков.

Радикально помиляються ті, які вважають Гіркіна сучасним юродивим, якому єдиному в країні дозволено говорити все, що завгодно, бо влада його боїться, або не розглядає як загрозу через маргінальність, або в такий оригінальний спосіб «випускає пару».

З політтехнологічної погляду образ Гіркіна виліплений ідеально з метою побудови фашистської держави – Росії замість РФ.

Його бойова біографія, грамотний і логічний спосіб висловлювати думки, широка ерудиція у питаннях воєнної історії, здатність проводити доречні аналогії між ключовими подіями російської та світової історії дозволяє його широкий аудиторії постійно розширюватися.

Людський образ для цільової аудиторії також бездоганний – втілення кращих якостей білогвардійського офіцера: людина честі, зневажає хабарництво, що живе в стандартній квартирі в Петербурзі, пересувається на громадському транспорті без будь-якої охорони, заперечує для себе алкоголь, куріння та наркотики.

І водночас ця людина фанатично віддана ідеї величчя російського народу, готова будь-якої миті за цю ідею загинути у бою з ворогами Батьківщини.

Якщо уважно переглянути численні виступи Гіркіна на інтернет-майданчиках (навмисне зроблені «лампово», що підкреслює відсутність грошового ресурсу), а також прочитати його тексти, то в них дано принизливі й аргументовані характеристики існуючої зараз у РФ політичної моделі та її економічної основи.

Крім того, Гіркін дає чіткі посилання програмного характеру, творить доволі чітку картину «позитивного» майбутнього для справжніх та потенційних прихильників, кількість яких неухильно та вибухоподібно зростає.

Сам Гіркін про кінцеву мету СВО висловився гранично конкретно, що виключає будь-які інші трактування його слів: «Почала цю військову кампанію Російська Федерація, а закінчить її, мабуть, Росія...»

Військові, які зазнали образливої поразки на полях та морях України, стануть головною силовою рушійною силою революції. Як Гіркін сам нещодавно висловився: «*Армія, що програла, ставитиме питання своєму уряду*».

Потім корумповані регіональні та національні еліти, які втратили можливість отримувати плату за лояльність від

імперського центру, почнуть шукати вигідніші для себе моделі утримання та збереження своєї особистої влади.

У результаті влада в Росії буде захоплена хунтою, яка запропонує суспільству свою «конструктивну» програму, основні положення якої, по суті, вже проговорені в промовах Гіркіна.

Затим у Росії настане «смута», суть якої полягатиме у прагненні нової влади всіма способами (включаючи силовий) утримати під собою максимально можливу кількість колишніх суб'єктів федерації, ліквідувавши їх існуючий на даний момент статус. Це неминуче означає громадянську війну в її класичному варіанті.

Є підстави вважати, що для нової влади така війна закінчиться значною мірою успішно. Територіальні втрати будуть відносно невеликими, бо насіння «великих революційних ідей» падає на давно зоране ментальне поле.

У РФ вже давно дозріли соціальні групи та політичні сили, які сповідують ідею відродження Великої російської національної держави саме у такому варіанті.

У ідеї російського фашизму є глибоке і потужне історичне коріння.

До теперішнього часу найбільш помітною непарламентською політичною групою, що користується гаслами російського націоналізму, є незареєстрована Національно-демократична партія, яка ставить собі за мету «перетворення Російської Федерації на російську національну державу».

Парламентською ж партією, яка незмінно і вагомо присутня в політичному полі РФ вже 30 років, є Ліберально-демократична партія Росії (ЛДПР) В. Жириновського, який постійно виступав з позицій російського етнічного націоналізму, стверджуючи, що російське населення вражене у правах і перебуває в приниженому становищі щодо інших етносів, зокрема кавказців.

З програми ЛДПР: *«Федеративна політика та державний устрій. Національно-територіальний принцип державного устрою неефективний і небезпечний, оскільки веде до наростання міжнаціональних конфліктів і містить у собі загрозу розвалу Росії. Діючі межі суб'єктів Російської Федерації створені штучно, не враховуючи національних, історичних та економічних чинників. Росія має бути перетворена з федеративної на унітарну державу: без будь-яких національних республік чи національних округів як суб'єктів держави.*

Створення унітарної держави усуне передумови місцевого сепаратизму і відновить пріоритет загальнодержавних інтересів над місцевими. ЛДПР пропонує законодавчо запровадити низку принципово нових положень, у т.ч. до Конституції країни: «Росія – унітарна (єдина) держава, адміністративний поділ якої складається з губерній».

Є також могутня російська націоналістична традиція, сформульована і донесена популярними філософами (А. Солженіцин, В. Ларіонов – автор праці «Православна монархія», А. Дугін та багато інших), а також митцями (Нікіта Михалков, Сергей Безруков, Жанна Бичевська, Машков, Охлобистін, Пореченков, Дюжев та інші), а також закладена в популярні твори.

На даний момент вищезгадані діячі (хто живий) та їх однодумці підтримують СВО як спосіб відновлення величчя Росії. У разі краху колишньої концепції вони з величезною готовністю сприймуть простіший, логічно несуперечливий і радикальніший варіант.

Убивство дочки Дугіна дало новий поштовх у битвах за владу всередині Росії. Після того, як Дар'ю Дугіну підірвали у власному автомобілі, прокремлівський канал «Не-

зигарь» перепостив запис одного з дугінських каналів. Якщо скоротити весь пост до трьох слів, то там мовиться, що Путін не справляється.

Дугін та його послідовники завжди були лояльні до Кремля і з початком СВО із захопленням спостерігали в путінській політиці, як їм здавалося, відлугу націоналістичних ідей. І дуже швидко та глибоко розчаровуються у цій політиці.

На їхню думку, путінська влада, яка розпочала цивілізаційну війну проти всього ліберального Заходу і, зокрема, України, не впоралася зі своїми амбіціями і не досягла по суті нічого.

Невдача у побудові та імперської експансії «російського світу», який до цього вибудовувала нинішня російська еліта, має причину в тому, що цей світ «не російський». Він космополітний, і перебуває, до того ж, повністю під керуванням «інородців».

А Путін – втілення нинішньої неросійської влади.

Можна навести безліч прикладів творів мистецтва, які популяризують цю ідею серед росіян.

Наприклад, найвідоміші націоналістичні рядки популярного гурту «Аліси» звучать так: «Нас точить насіння орди, нас гне ярмо басурман, але в наших венах вирує небо слов'ян».

Пісня «Куликове Поле» Жанни Бичевської – це, фактично, гімн нової Росії.

Тут доречно згадати пророчі слова Уїнстона Черчілля: «Коли Росія стане фашистською державою, то фашизм у ній іменуватимуть «особливою російською духовністю».

Маючи в руках такі могутні політичні та пропагандистські інструменти, спираючись на політичну та ментальну традицію, а також використовуючи популярних лідерів громадської думки, «розкрутити» нову ідею на значній частині території РФ буде не набагато складніше, ніж істерію з «Z». А найімовірніше, навіть простіше.

Дуже показово, що Гіркін, проводячи свої стрими, вважає за краще виступати на тлі прапора неіснуючої «Новоросії».

І, якщо дотримуватися вищевикладеної версії подій, пов'язаних з війною, то найбільш логічним буде припущення, що «Новоросія» за його спиною (тобто «Нова Росія») стосується, передусім, не України, а РФ.

Там же накреслено девіз нової влади «Воля і Праця», під яким нова влада планує нарешті привести російську націю до «істинної» величі.

Тенденції розвитку РФ очевидні, і навряд можна назвати їх простим збігом, що уподовж півроку СВО з РФ виїхало понад 20 тисяч євреїв. Представників нації, яка має на генетичному рівні відчуття небезпеки фашизму. І це найбільший результат з часів «перебудови» та розпаду СРСР.

Непрямим доказом такого бачення розвитку РФ може бути масовий стратегічний вихід із країни західних компаній, попри мільярдні збитки. Такий результат не виглядає як тимчасовий і ситуативний.

Висновки, що впливають з «версії змови».

1. Війна з Україною та весь характер її проведення – це необхідний інструмент створення умов для революції.

Трансформацію «Російської Федерації» в «Росію» підготували та здійснюють люди, об'єднані загальною назвою «колективний Путін».

Нова модель державного устрою нової Росії передбачає практично абсолютну владу спецслужб.

2. Т.зв. СВО триватиме, незважаючи на будь-які санкції та жертви з боку РФ (що більше таких жертв, тим краще для її організаторів), поки не визріють об'єктивні та суб'єктивні передумови революції.

3. Враховуючи виняткову цинічність цього плану, Україна має єдиний вихід – якнайшвидше завдати максимальної поразки РФ за допомогою антипутінської коаліції.

4. Після військової поразки Росія трансформується у фашистську державу, від якої в найближчій перспективі й надалі постійно виходитиме небезпека. Це об'єктивно вимагатиме від колективного Заходу, постійної підтримки України у всіх аспектах.

5. Таке розуміння процесів, у разі його широкої популяризації, може, за певних умов, вплинути на громадську думку частини російського суспільства, яка не готова на величезні фізичні, економічні та моральні жертви заради інтересів вузької групи російських силовиків, схиленої на ідеї своєї безроздільної влади у фашистському державі.

Громадянам РФ, які не зацікавлені в такому розвитку ситуації, для ухвалення рішень щодо своєї особистої долі бажано якнайдетальніше ознайомитися з процесами, що відбувалися в Німеччині в 30-х роках минулого століття. Це, безумовно, збільшить їхні шанси зберегти своє життя, свій бізнес та свою приналежність до цивілізації.

Володимир ШЕВЧЕНКО, Андрій САВАРЕЦЬ

«Хвиля»

11 жовтня 2022 року

ОЛЕГ К. РОМАНЧУК

**НЕ БІЙСЬ
ЗРАДЖУЙ
МОВЧИ**

ПУБЛІЦИСТИКА ВОЄННОГО ЧАСУ

